

[Gert Petersen]

om inden for regeringen, selv om man ikke bryder sig om at sige det offentligt.

Det er altså den såkaldte nulløsning, der betyder, at det fald i realindkomsten, som almindelige arbejdere har oplevet gennem det sidste år, og som tjenestemænd og funktionærer har oplevet endnu kraftigere, skal fastholdes, uretfærdigheden skal videreføres, skal fastfryses, og jeg vil tro, at det også vil komme til yderligere fald, altså sådan at vi ikke bare får en nulløsning, men en negativ løsning. I første omgang vil jeg dog ikke udlede andet af de oplysninger, der er fremkommet, selv om de er kommet tøvende og ofte har måttet hales ud af de ansvarlige, end at det er nulløsningen, fastholdelsen af den reallønsnedgang, vi har oplevet gennem det sidste års tid, man sigter efter.

På den baggrund forstår jeg da meget vel fagbevægelsens bedømmelse. Her er det egentlig ikke så meget statsministerens, den socialdemokratiske partiformands, og LO-formandens udveksling af stærkt personlige betragtninger, enten de nu går i retning af voldsomhed, eller man giver hinanden mere eller mindre velmente undskyldninger, der interesserer mig, og i og for sig mener jeg også, at man har gjort sagen en dårlig tjeneste ved i den grad at fokusere på personer.

Det, der interesserer mig, er den bedømmelse af regeringen og regeringens politik, som fagbevægelsen nødvendigvis må komme frem til, og her vil jeg henholde mig til, hvad den fungerende formand for et stort forbund, som må stå statsministerens hjerte nær, nemlig Knud Ellegaard fra SID, udtalte i tirsdags. Det var uden polemik mod statsministeren og den slags ting – han nævnte såmænd heller ikke hr. Camre eller andre fremtrædende repræsentanter for dem, der, som han sagde, har givet en gave til Dansk Arbejdsgiverforening. Han sagde, at regeringserklæringen var en gave til Dansk Arbejdsgiverforening, og det har han jo ganske ret i. Det var den regeringserklæring, som gjorde, at Dansk Arbejdsgiverforening følte sig opmuntret til at komme med det fantastiske udspil, man kom med, og følte sig opmuntret til i forvisningen om, at denne regering vil sikre nulløsningen – det, som Dansk Arbejdsgiverforening stræber efter – vil sikre, at de krav, som fagbevægelsen har opstillet, bliver afvist.

Regeringen bærer hovedansvaret både for den almindelige forkludring af overenskomstsituationen, som må være beklagelig og besværlig også ud fra regeringens eget synspunkt, men også – og især – for den faktisk svækkede position, hvormed fagbevægelsen går til forhandlingsbordet. Der er jo ikke tale om, at fagbevægelsen skal forhandle eller står over for Dansk Arbejdsgiverforening alene, der er tale om, at fagbevægelsen står over for Dansk Arbejdsgiverforening og regeringen. Jeg forstår så udmærket godt, at de folk inden for fagbevægelsen, som ellers havde råbt og foreslået og anbefalet trepartsforhandlinger, i dag flygter fra den tanke og siger, det ingen aktualitet har, for sådanne trepartsforhandlinger vil helt klart blive forhandlinger mellem to parter og én part: regeringen og Dansk Arbejdsgiverforening på den ene side og fagbevægelsen på den anden.

Det er af disse grunde, at vi denne gang for første gang i mange år vil stemme imod finanslovsforslaget. Det er ikke noget, socialistisk folkeparti plejer at gøre, og det har i og for sig mindre med selve indholdet i finanslovsforslaget at gøre end med den hovedretning, som denne politik er udtryk for.

Finanslovsafstemningen er en meget, meget vigtig tillidsafstemning. Jeg lagde også mærke til, at statsministeren med tak indkasserede det store flertal for sin politik. Sådan bliver det udlagt, når man støtter finansloven. Vi anser denne politik for at være farlig, unødvendig og skadelig, og det er af denne grund, at vi denne gang, som jeg sagde for første gang i mange år, vil stemme imod finanslovsforslaget.

Johan Nielsen (S):

Det er et studium værd at gå i vandrehallen og studere de ordsprog, som er malet på kalken dernede. Ét lyder sådan: når svanerne synger, skal rågerne tie. Et andet lyder sådan: når de store klokker lyder, kan de små ikke høres. I det gamle slavesamfund havde man den skik, at man gav slaverne fri én gang om året – for øvrigt skete det i Rom netop i disse dage – og det er måske også derfor, at rågerne og de små klokker får lov til at lyde ved finanslovdebatten.

Jeg plejer at informere det høje ting, endskønt jeg ved, at interessen derfor er meget,